

skulle respekteres, og at den Bevilling, som blev given i Fjor, skal respekteres. Men naar man kommer lige overfor Spørgsmaalet om en ny Bevilling, kan man ikke undgaa at faa det Spørgsmaal frem: Er det forsvarligt under de nuværende finansielle Forhold stadig at komme med nye Bevillinger, som ikke ere nødvendige? Jeg mener, at det er en Pligt for dette høje Ting ved hvert enkelt Lovforslag at tage under Overvejelse, hvilken finansiel Rækkevidde det paagældende Forslag vil have. Og hvis man vil sige, at det er ikke særlig dette Tings Opgave at overveje den finansielle Situation, vil jeg tværtimod sige, at det er netop dette Tings Pligt. Jeg vil sige, at medens Folketingets Medlemmer let ere under et stærkt Pres ved hvert enkelt Lovforslag, som ønskes fremmet af Befolkningen, selv om det koster et stort Beløb, ere Landstingets Medlemmer ikke under saa direkte stærkt et Pres til stadig at forøge Statens Udgifter ved de foreliggende Lovforslag. Jeg mener derfor, at det er netop meget heldigt og vil styrke Landstingets Stilling, hvis vi ved hvert enkelt Lovforslag se nøje paa dets finansielle Rækkevidde og se nøje paa, om ogsaa Staten har Raad til at blive ved at gaa til nye Udgifter. Jeg har nogen Følelse af, at de Besparelser, som vi alle ere enige om bør foretages paa Grund af de vanskelige finansielle Forhold, hidtil nærmest har indskrænket sig til fromme Ønsker og til, at man taler om Besparelser, men hver Gang det enkelte Tilfælde kommer, da man skal spare, saa siger man: Ja, det kunne vi nok komme over. Saaledes ogsaa i dette Tilfælde: Denne Million kunne vi nok komme over. Men jeg mener, at i dette Tilfælde er den Million, der forlanges, ingenlunde nødvendig; og jeg har derfor sluttet mig til Flertalsforslaget om, at denne Million kun skal udredes forskudsvis, saaledes at den givne Bevilling i det hele ikke forøges.

Der er jo ganske vist mange Ting, som man kan ønske at faa gennemført, der er mange sociale Formaal og Opgaver, som man kan have den allerstørste Sympati for. Men der er en Ting, som hedder at sætte Tæring efter Næring, og naar alle erkende, at den finansielle Situation er vanskelig, maa vi ogsaa endelig gøre en Begyndelse med at spare og ikke nøjes med de skønne Ord om vor Lyst til at spare. Det er naturligvis beklageligt, hvis der ude omkring paa Landet er givet Løfter til Landarbejderne om, at de skulde

kunne faa deres Ansøgninger om Oprettelse af Huse bevilgede. Det siges jo, at der er givet saadanne letsindige Løfter, og det har jo været stærkt fremme under Debatten, navnlig i det andet Ting, at det er en af Hovedaarsagerne til dette Forslags Fremkomst. Meningerne ere noget delte om dette Spørgsmaal. Saaledes udtalte den højtærede Indenrigsminister, da der i Lørdags blev talt om en anden Sag, hvor man strejfede Loven om Oprettelse af Husmandsbrug, at „naar man er gaaet med til denne Millions Forhøjelse, er det ud fra den dobbelte Betragtning, at man er bunden ved de af forskellige Kommissioner givne Løfter“ o. s. v. Den tidligere Ordfører i denne Sag i Folketinget (Pedersen-Nyskov), som er Formand for Randers Amts Kommission, hvor de allerfleste Huse bygges, udtalte sig imod, at det er Kommissionerne, som have givet Løfter. Han siger i sit Svar paa en Antydning af, at det er Kommissionerens Fejl — det staaer Sp. 4184 i Folketingstidenden —: Maaske kan der findes et enkelt saadant Tilfælde, hvor Kommissionerne havde lovet mere, end de kunne holde. „Det ærede Medlem (Wulff)“ — fortsætter han — „nævnedes dog ingen, og jeg tror ogsaa, at han vil have stor Vanskelighed ved at finde noget“. Derimod tror han, at Sagen er den, at Laantagerne have været i god Tro, de have troet, at de kunde faa Laanene, naar Sogneraadene havde anbefalet dem. Der kommer altsaa en tredie Faktor ind i de beklagelige Forhold: Sogneraadet, men hvori nu Fejlen ligger, har jo mere akademisk Interesse.

Der er altsaa ganske vist, efter hvad man har kunnet faa at vide, sket Fejl, enten der er givet Løfter, eller vedkommende Ansøger har været letsindig og har troet paa noget, der ikke var et Løfte, og det kan jo være meget beklageligt. Men Flertallet ønsker ogsaa at afhjælpe disse Vanskeligheder ved at imødekomme Ønsket om, at der stilles en Million ekstraordinært til Disposition i Anledning af de Vanskeligheder, der rimeligvis her ere fremkomne. Men at forhøje Bevillingen er jo et helt andet Spørgsmaal, og det er det, som Flertallet ikke har ment, at der var Grund til. Flertallet foreslaar altsaa, at der ydes ekstraordinært en Million nu ved denne Lov, men at i øvrigt Bevillingen paa de 20 Millioner, som bleve givne forrige Aar, ikke bliver forhøjet. Jeg maa her tilføje, at Udvalget vilde jo have haft meget mere fast Grund under Fødderne, hvis det havde kunnet faa nogle Oplysninger om disse be-